

EL TREBALL AL LLARG DEL TEMPS III

En els anys que van des del naixement de Crist (any primer de l'era cristiana),. Fins al any 1000 els habitants del planeta passen de 250 a 350 milions de persones. Es a dir, hi ha un creixement en relació al any 1 de 100 milions de persones en un període de 1000 anys de temps.

La mort, acompanyava quasi quotidianament al poble a l'Edat mitjana. El flux de tota una sèrie d'esvaniments feia que la mort fos molt coneguda. Les guerres, les epidèmies i la fam n'eren les causes més usuals.

La propietat de la terra , majoritàriament en mans del senyor, obligava a un treball continuat al camp a la vora i sota la protecció del castell. Els servents eren obligats a contribuir personalment en les guerres i incursions dels senyors i havien de donar una part important de les seves collites als senyors (contribucions i impostor)

La dependència dels senyors feudals era gran. Si be hi havia homes lliures, també existien esclaus que es compraven i venien en comerç que es movia per tota Europa. També es l'època de la roturació dels grans boscos, a fi de proporcionar terres a l'agricultura.

En aquest context les riqueses s'acumulaven en mans senyorial i llur repartiment es feia en els seus cercles propers i els pobles depenien massa sovint de la benevolència d'aquets. Els problemes sorgien en els anys de males collites, les epidèmies, les guerres. En que els servos i els esclaus quedaven a mínims de renda per a la seva subsistència.

En ocasions, davant l'arbitrarietat dels senyors feudals, L'Església (molt influent) va proclamar una bula, mitjançant la qual ningú podia ser perseguit o mort al voltant de les esglésies (dins d'un espai de determinats metres). Aquesta es una de les causes de la formació de les parròquies).

La pena per la no observació d'aquest precepte era l'excomunió. A Catalunya l'Abat Oliva va instituir el Pacte de Pau i Treva; aquest pacte data de fa mil anys. La treva de Déu prohibia la lluita des de la tarda de dijous fins al mati de dilluns, sota pena d'excomunió.

El teixit social apunta cap a una divisió en tres classes. Els clergues (oratores), intercessors entre el món terrenal I el mon eclesial, que fan arribar al cel les oracions i frenes i que il·luminen la terra interpretant la paraula de Déu.

Els senyors (bellatorres), guerrers actuals amb la missió de mantenir l'ordre i defensar els serfs (laboratores) perquè treballin el camp.